

Anastázia Šurábová, 18 rokov, Čadca - Čadečka

Všetko alebo Ja.

Takže všetko sa malo takto. Nechápala som ani jednej veci, živej či neživej na tomto svete. Prečo na ostatných planétach nie je život, ale len na Zemi? Ako to, že existuje niečo ako čas? Prečo bol práve Einstein ten, ktorý prišiel na teóriu relativity a nie niekto iný? Prečo sa vždy zamilujeme do nesprávnych ľudí, a tých správnych sa bojíme? No a nakoniec, prečo som tu práve JA, na tejto zemi, prečo je tu každý jeden z nás? Takto by som pokračovala až do konca. Otázok, na ktoré si neviem odpovedať je viac ako tých, ktoré chápem. Môj život je len ďalším medzi miliardami životov, ktoré kráčali po tejto zemi. No aj tak si každý z nás myslí, že je niečím výnimočný. Predsa nemôžeme existovať len tak. Musí existovať dôvod, prečo sme tu. Takto väčšina ľudí hľadá zmysel svojho bytia. Zmysel, prečo sa musia ráno zobudiť. Ich zmyslom je láska. To že ich bude niekto milovať. To, že raz v živote nájdú svoju takzvanú druhú polovičku, im dáva nádej, že zajtrašok bude lepší. Dáva im to presne ten zmysel, prečo sa ráno budiť. Bola som ako oni. Myslela som, že kľúčom k všetkému je láska. Ráno som sa budila s pocitom, že dnes ju už konečne nájdem. Bola som presne tým naivným prostým človekom, ktorému k šťastiu stačilo mať niekoho, kto ma bude milovať. Potrebovala som byť milovaná, nie milovať. Keď raz ráno slnko vtiahlo svoje lúče do mojej izby a prebralo ma do ďalšieho idealizovaného dňa, zmysel môjho bytia sa našiel. Šialené noci, či rána, dlhé telefonáty, nezmyselné dvojslovné spojenie, dotyky, tie okrídlené výtvyry prírody v bruchu. Všetko som to prežívala a čím viac som bola každý deň šťastnejšia, tým viac som sa potápala, až som narazila na dno. Bolo tvrdé. Tvrdšie ako nejaký ľadovec, do ktorého narazil Titanic. Bola som presne ako tá loď, ktorú navrhol Lord Pierre. Takisto zažila svoju prvú, panenskú plavbu a počas toho narazila na dno. Viac mŕtvych, než živých. Mala som to podobne. To dobre, ten zmysel bytia zomrel. Zostalo len niečo, čo ma robilo neskutočne prázdnu. Nebola som šťastná, nebola som smutná. Proste som nebola. Takže som bola ako všetci. A teraz? Teraz som konečne prišla na to, čo je mojím zmyslom bytia...

„Jedno presso, ďakujem.“ S miernym úsmevom povedala Katherin čašníčke. Katherin milovala túto kaviareň. Milovala tu sedieť, piť kávu a spoza veľkého preskleného okna pozorovať stereotyp. Vždy rozmyšľala ako je vôbec možné, že vzniklo niečo také ako život. Bolo to pre ňu najväčšou záhadou. Niečo, čo jej nedalo večer spať. „Nech sa páči, presso ako vždy.“ žmurkol na Katherin čašník, ktorý jej vždy nosil kávu, aj keď si ju od neho nikdy neobjednala. „Ako vždy, ďakujem,“ zasmiala sa Katherin a vliala si do kávy mlieko. „Tak, čo máte dnes v pláne?“ spýtal sa čašník Katherine. Nikdy sa spolu nerozprávali, teda ak neberieme do úvahy nech sa páči, či ďakujem. „No v prvom rade vypiť túto kávu, pritom pozorovať ľudí ako do seba drgajú v snahe ponáhľať sa niekam, kde ani nechcú byť, aby si zarobili na život, ktorý nechcú, aby nenarušili ich stereotyp. A vy?“ Takúto odpoveď čašník rozhodne nečakal. Bolo to na ňom vidieť. Odsunul stoličku vedľa Katherin a posadil sa.

Zasmial sa. „S vami sa teda človek asi nenudí, však?“ pozrel sa na Katherin. „A viete, že prisadnúť si bez toho, aby ste sa predstavili je neslušné?“ uškrnula sa, no jej tvar vyzerala stále vážne. „Oh, prepáčte,“ okamžite sa postavil zo stoličky. Tvar sa mu zmenila na farbu jeho zástery. „Volám sa Liam, a vy ste?“ nesmelo sa spýtal. „Nemuseli ste vstávať, ja som len žartovala, cudzí ľudia mi vôbec neprekážajú, práveže naopak. Nevedieť o človekovi nič a komunikovať s ním je ako vyberanie koláča, ak ma chápete,“ no Liam nemal ani najmenšie tušenie, o čom Katherin hovorí. Ona bola ten typ, čo rozpráva a rozpráva a ostatní okolo nej len počúvajú a pozerajú. Nie však ako tí otravní ľudia, ktorým sa ústa nezavrú a vám z toho idú prasknúť nervy. Jej rozprávanie bolo nejakým spôsobom ukludňujúce. „Mmm..“ snažil sa Liam niečo rýchlo dostať zo seba. „To nevádi, len si predstavte, že ste vo vašej obľúbenej cukrárni. Plno nových zákuskov, no neviete ako chutia. Musíte si jeden kúpiť aby ste to zistili. S ľuďmi musíte začať hovoriť, aby ste ich spoznali.“ Poznamenala Katherine. Liam stále netušil, o čom to Katherine hovorila, ale teraz nie pretože by nechápal. Keď Katherine hovorila prvýkrát si všimol jej oči. Mala tam všetky farby. Okolo zreničky hnedú, ktorá prechádzala do zelenej a nakoniec jemne modrá. Tie oči vás vedeli prinútiť spraviť čokoľvek. Katherine o tom dobre vedela, ale nevyužívala to. Nevyužívala žiadnu z jej zbraní a to ich mala niekoľko. Len raz za svoju existenciu ju použila. Mala asi 10 a v meste bola nová zmrzlináreň. Katherin milovala zmrzlinu, až dokým raz nepracovala cez leto ako zmrzlinárka. Niekoľko stoviek zmrzlín, ktoré musela 12 hodín v kuse podávať malým, usmrkaným deťom, to človeku vie znechutiť aj niečo ako zmrzlinu. Katherin bola však malá a jej vreckové nepresahovalo 1 euro. Toto euro si však minula týždeň dozadu, keď spoznala jedného bezdomovca. Nebola zrovna typ bojácneho dieťaťa, ktoré počúvalo tie typické matkine rady ako: „Nerozprávaj sa s cudzími ľuďmi, neber si cukrík od niekoho koho nepoznáš, atď...“ takže keď videla uja, ktorý mal pri sebe na kartóne napísane, perom, ktoré vynechávalo tie najdôležitejšie miesta „Som hluchonemý, prosím o milodar“ pristavila sa k nemu a usmiala sa. Starší muž sa na ňu takisto usmial a gestom jej ukázal nech si prisadne. Katherin si sadla a začala sa pýtať otázky typu: „Ujo a prečo ste hluchonemý? Ujo prečo nemáte domov?“ no odpoveď samozrejme nedostala. Až neskôr to Katherine všetko došlo. Do plastovej nádoby, ktorú mal vedľa seba mu teda Katherine hodila svoje vreckové v podobe eura a pokračovala domov. Keďže teda Katherine nemala euro na zmrzlinu, no zato na ňu mala neskutočnú chuť, rozhodla sa vytiahnuť svoje zbrane. Prišla k zmrzlinárovi a tým nevinným detským pohľadom sa usmiala, a začala: „Dobrý deň, mohla by som dostať kopček citrónovej?“ jej úsmev bol stále v rovnakej pozícii. „Ale samozrejme, princezná,“ usmial sa zmrzlinár. „Viete ale ja som svoje euro dala pred týždňom hluchonemému ujovi, nemohli by ste mi teraz vy dať zmrzlinu?“ nevinný detský pohľad sa zosilňoval a Katherine dúfala, že jej citrónovú zmrzlinu dostane. „A čo to bolo za uja?“ spýtal sa zmrzlinár. Katherine mu povedala celú story a počas toho už v ruke držala svoju obľúbenú citrónovú zmrzlinu. To bolo jediný krát, kedy Katherine využila jednu zo svojich zbraní.

„Teší ma Liam, ja som Katherine,“ predstavila sa mladému čašníkovi. Liam sa cítil ako námorník a bol si 100 percentne istý, že Katherin musí byť Siréna. Čoskoro sa kaviarňou začali premávať ďalší zákazníci, a tak Liam vstal a pokračoval v svojej práci. K stolu, ktorý bol

naľavo od Katherin si sadol starší pár. Dáma, okolo 70, mala elegantný kostým a na hlave klobúk. Pán mal oblek a musel sa podopierať drevenou palicou. Nesedeli oproti sebe ale jeden vedľa druhého. Smiali sa, držali za ruku a pritom popíjal šálku čaju. Vyzerali naozaj šťastne. Katherine neverila na niečo ako láska na celý život. Verila, že skôr ,či neskôr každý vzťah narazí na dno. V kútiku duše však vždy chcela niekoho ako z tých gýčových filmoch. Chcela aby ju pozval na rande, pobozkal v daždi, ukázal, že láska je vážne krásna. Avšak po 28 rokoch Katherine opustila každá predstava o láske. Akoby aj nie? Už ako mala ju nepociťovala. Jej detstvo bolo dobré, nemali síce najviac peňazí, no to Katherin vôbec nevadilo ,nepotrebovala si kupovať všetky nové trendy. Ak sa Katherin niekto spýta, aké malá detstvo, odpovie, že skvelé. Mala najlepšiu kamošku, na ktorú sa vždy mohla obrátiť, brata, s ktorým sa ľúbili, dobrých rodičov, čo nič nezakazovali, milujúcu rodinu. Keby sa však Katherin spýtala samej seba, aké mala detstvo, odpoveď by bola iná. Ak by si poriadne zaspomínala, zistila by, že všetky tie zlé, strašné veci, schovala a snažila sa nemyslieť na žiadne z nich. Matka? Alkoholička, ktorá mala ale skvelé herecké výkony. Ak jej bolo zle z nedostatku alkoholu, tvárila sa chorá a Katherin s bratom Tomášom ako 8 a 6 ročný (Katherin je staršia) ihneď varili polievku, upratovali, prali a išli maminke kúpiť do obchodu fľašu vína, lebo to bolo podľa maminky dobré na chorobu. Otec? Vojak, ktorý bol veľa času ich detstva preč, nevie, čo všetko prežili, nevie ani o percente tých veci, čo sa stala. Katherine sa vždy modlila nech príde domov z misie zdravý a živý, pretože aj keď svoju alkoholickú mamu milovala, nechcela byť s ňou sama doma. S bratom si sľúbili, že nikdy nemôžu spadnúť do závislosti. Videli ako to deň po dni ničí ich matku a oni nechceli aby to isté zažívali ich budúce deti. Keď boli starší, bolo to ťažšie. Prvé párty, neskoré príchody domov, skúšanie neobjaveného. Zakaždým keď Katherine išla s babami do mesta a užívali si ako bežný teenageri pri pohároch nie najdrahšieho alkoholu, Katherine mala výčitky. Bála sa, že bude ako jej mama. Áno, milovala ju, dala by za ňu aj ruku do ohňa, no časom sa pýtala, či by to spravila aj ona pre ňu? Položila by ruku do ohňa za Katherine alebo radšej za fľašou vodky? Celé detstvo sa to s ňou vlieklo. Nedovolilo jej to mať prvé detské vzťahy, volať k sebe kamarátov. Svoju matku si už nepamätala ináč ako alkoholičku. Katherine mala však už dávno okolo seba bariéru, ktorá jej neumožnila vpustiť spomienky. Bola to ochranný manéver, ktorý jej pomáhal prežiť. Najskôr detstvo, potom ostatné roky. Cez všetko toto vedela, že to čo sa deje, sa deje z nejakého dôvodu. Občas sa spýtala prečo práve ona, no vedela, že všetko je už dávno perfektne naplánované.

Katherine dopila posledný dúšok kávy, obliekla si kabát, prehodila bordový šál a vrhla sa do davu. Cestou do práce, predierajúc sa cez všetkých tých ľudí, rozmýšľala nad prezentáciu, ktorá ju čakala. Mala vytvoriť návrh na novembrovú obálku. Keby jej návrh schválili, bol by to veľký pokrok v jej kariére. Nemohla si dovoliť zlyhať.

„Prepáčte, nevšimol som si vás, ospravedľňuje sa,“ ospravedlnil sa neznámy muž Katherin, potom ako do nej vrazil a zhodil jej tašku. Podal jej ju a Katherin len rýchlo odvrkla, že to je v poriadku, pretože jej povaha jej nedovoľuje byť na ľuď nepríjemná aj keď by si to občas zaslúžili. Zobrala si kabelku a ponáhľala sa do práce. V práci si zložila kabát a rýchlo bežala do

zasadacej miestnosti. Posadila sa vedľa jej najlepšieho kamaráta Dana, s ktorým boli zároveň kolegovia.

„Katherine, tvoja šála,“ upozornil Dan Katherine na šálu, ktorú si zabudla dať dole.

„Oh, ďakujem, to tie nervy.“

„Neboj sa bude to hit. Nevieť si predstaviť niekoho, komu by sa tvoj návrh nepáčil.“

„Katherine, si na rade, môžeš začať s prezentáciou,“ upozornil Katherin zástupca šéfredaktora Michael.

„Mhmm, áno.. takže.. myslím si, že novembrová obálka by mala žiarieť. November nie je z tých najkrajších, či najveselších mesiacov, myslím, že náš časopis by to mal čitateľom vynahradiť...“ takto pokračovala Katherine ešte dobrú pol hodinu, keď si na konci stola všimla muža. Bol to ten istý muž, ktorý ju dnes sotil v dave ľudí aj s kabelkou na zem. Mal tmavé vlasy, modré oči, jemné strnisko a na sebe oblek s čiernou kravatou.

Keď zasadnutie skončilo, všetci sa rozišli späť do svojich kancelárii, vrátane Katherine.

„Prepáčte, môžem vás vyrušiť, myslím, že sa už poznáme,“ zastavil Katherine.

„Pardon, asi ste si ma splietli,“ odpovedala Katherine, aj keď presne vedela, kto to je.

„Nie, vás si človek zapamätá. Nerád vám to pripomínam, ale dnes ráno som do vás v zhone vrazil.“

„Oh áno, spomínam si. Rozbili ste mi moje zrkadielko.“

„To ma mrzí. Som tu nový a chcel som vás poprosiť, či by ste ma tu mohli previesť, moc to tu nepoznám.“

„To nebude problém, poďte tadiaľto,“ odpovedala Katherine.

„Prepáčte ani som sa nepredstavil. Som Liam.“

„Teší ma Liam, nemusíte sa už toľko ospravedlňovať. Ja som Katherine,“ podala Liamovi ruku a začala mu ukazovať miestnosti, kde sa pracuje. Keď skončili s prehliadkou Liam pozval Katherin na večeru ako vďaka, že ho previedla. Katherin to prijala a odišla do svojej kancelárie.

Celú prehliadku sa však Liam nespýtal na nič týkajúce sa Fabulousu. Pýtal sa otázky na Katherine. Otázky, ktoré si pokladajú ľudia, ktorí sa chcú lepšie spoznať. Blížilo sa šesť hodín a to bol čas, na ktorom sa Katherine a Liam dohodli. Katherin si dala vínový rúž, obliekla si kabát, šálu si prehodila a vyrazila smerom na parkovisko. Ako prichádzala všimla si, že Liam tam už stojí. Prišla bližšie a Liam držal v ruke malú krabičku obviazanú cyklámenovou mašľou.

„Nech sa páči to je pre vás ako ospravedlnenie za dnešné ráno,“ Katherine sa na neho pozrela a vzala krabičku do rúk. Pomaly odviazala mašľu a otvorila ju. Bolo v nej malé zrkadielko zlatej farby.

„Je krásne, nemuseli ste si robiť starosti. Ďakujem,“ poďakovala sa Katherine a nastúpili do auta. Cestou v aute riešili rôzne témy bez pointy. Išli do jednej z najlepších reštaurácií v meste. Katherine si objednala krevety a Liam hlavnú špecialitu šéfkuchára, aj keď netušil, čo to bude.

„Tak, čo vlastne robíte u nás vo Fabulouse,“ spýtala sa Katherine.

„Na začiatok by sme si mohli potykať. Čau, Liam,“ usmial sa a podal Katherine ruku.

„Katherine,“ opätovoľala mu úsmev, „tak teda ešte raz, čo robíš u nás vo Fabulouse Liam?“

„Som nový šéfredaktor, Tonny musel dočasne odísť na inú pozíciu, tak ho zastupujem.“

„Oh tak, takže by som ti mala znova vykať ako novému šéfovi nie?“ zasmiala sa Katherine.

„Nie to nebude vôbec nutné.“

Prešli dve hodiny a Katherine s Liamom stále sedeli v reštaurácii. Teraz už však pri pohári vína. No teda presnejšie to bolo už štvrtý. Zabávali sa. Cítili sa akoby sa poznali už večnosť.

„Myslím, že by sme už mali ísť,“ zrazu zmenila Katherine tému.

„Máš pravdu, zajtra je nedeľa, nejdeme do roboty, nemusíme skoro vstávať, tak poďme teda domov,“ ironicky sa uškrnul Liam.

„Dobre, dobre, ale už sa mi tu nechce sedieť. Môžeme ísť ku mne ak chceš.“

„Uf, prvá večera a už ma voláš k sebe domov?“ zasmial sa Liam.

„Volám ťa zo slušnosti, nehľadaj za tým niečo iné.“

„Tak teda, bude mi cťou slečna Katherine.“

Ku Katherine prišli za chvíľu, nebývala ďaleko. Keď odomkla dvere, Liama oviala príjemná vôňa parfému, ktorý Katherine používa.

„Tak tu bývam.“

„Máš to tu pekne zariadené,“ začal si obzerať fotky na poličkách.

„Ďakujem. To som ja, keď som robila záverečné skúšky na vysokej škole.“

„Vôbec si s nezmenila,“ usmial sa Liam.

Katherine otvorila ešte jednu fľašu vína a doniesla ju na stôl splu s dvomi sklenenými pohármi.

„Myslíš, že ešte jednu zvládneš?“ zasmial sa Liam.

„Myslíš, že ju zvládneš ty?“ spýtala sa Katherine.

„To ma ešte nepoznáš.“

Keď bola fľaša skoro prázdna Liam začal.

„Katherine, mám pocit, akoby sme sa poznali už večnosť. Je to zvláštne. Dnes ráno som ťa prvýkrát videl a odvtedy mi je s tebou príjemnejšie ako s niekým koho poznám od detstva. Strašne rád by som ťa pobožkal.“

„Liam, prestaň, si už opitý a ja tiež.“

„Ver mi, že by si mi musela naliať viac ako pár pohárov vína, aby si ma opila.“

„Tak potom si unavený.“

„Bojíš sa ma pobožkať?“

„Nebojím.“

„Tak?“

„Nemôžem.“

„Niekoho máš? Oh samozrejme, že niekoho máš, veď predsa žena ako ty nemôže byť sama.“

„Nie, to nie, nemám nikoho, ja len.. veď sa ani nepoznáme, z týchto detských výstrelkov som už vyrástla, a ..“ Katherine sa ťažko hovorilo, to čo vypúšťala z úst, pretože nechápala, čo sa deje, ale takto slabá, zraniteľná sa už veľmi dlho necítila. Zrazu sa pozerali jeden na druhého. Ich tváre boli tak blízko, že sa dotýkali špičkami nosa. Katherine sklonila hlavu dole, k zemi.

Liam jej rukou prešiel jemne po ramene a zdvihol jej hlavu tak, že sa znovu na seba pozerali.

„Nepoznám ťa, ale mám pocit, že som našiel to, čo som celý život nájst mal.“

Ich pery sa pomaly dotýkali. Veľmi pomaličky, kým si nedali bozk.

„Liam.. ja neverím v lásku,“ začala Katherine.

„To je moc smutné na to, aby som ti to uveril Katherin. Život je príliš krutý. Ak prestaneme veriť v lásku, prečo by sme potom chceli žiť?“ odpovedal Liam.

Katherine prvýkrát po dlhej dobe nevedela, čo povedať. Samozrejme, že v lásku verila, nechcela si to však pripustiť. Nechcela si pripustiť, že by ju mohol milovať niekto tak ako by milovala ona jeho. Liam podal Katherin pohár vína.

„Už tu nemáme veľa, dopijeme to a odídem,“ usmial sa. Dopili posledný dúšok a Katherine odprevadila Liama k dverám.

„Ďakujem za pekný večer Katherine, dúfam, že nebol posledný.“

„Dobre som sa bavila Liam.“

„Dobrá noc,“ rozlúčil sa s jemnou pusou na Katherino líce.

Katherine nemohla celú noc spať. Po takej dlhej dobe, kedy k nikomu nič necítila a začala si na to zvykať. Celé tie roky, čo skladala kameň na kameň okolo seba, aby sa k nej nikto nepriblížil. Zrazu sa celá táto bariéra začala rútiť. Jeden deň a jeden človek spravili v Katherine neskutočný bordel. Ako to je vôbec možné? Všetko práve v tej chvíli kedy by ste to najmenej čakali.

Ráno bola Katherine nevyspatá. Pozrela sa na seba do zrkadla. Ako môže niekto milovať toto? Bola strapatá, kruhy pod očami, no stále bola krásna. Avšak prišli všetky možné výhovorky. Celú nedeľu takto strávila.

V pondelok nemala chuť ísť ani do práce. Láska robila z Katherine strašne slabého človeka. Bola zraniteľná. Jej vnútrom prúdili návaly všetkých emócií súčasne. Cítila sa ako blázon. Myslela si, že je to choroba, ktorú treba liečiť. Chronicky strach z lásky. Existuje niečo také vôbec? Katherin prebehlo hlavou, že včera spoznala dvoch Liamov. Jedného čašníka a druhého šéfa. „No nie je to irónia osudu?“ zúfalo sa zasmiala. Dala si rýchlu sprchu. Raňajky v podobe avokádového toastu nechala skoro celé na tanieri. Obliekla si čierne džínsy, bielu košeľu s pásikmi námorníckej modrej, koženú čiernu bundu a čierne nízke čižmy na hrubom opätku. Znova vyrazila do ulíc predierajúc sa davom. Zopakovala ten istý rituál pri príchode do práce ako každý deň a posadila sa do kresla. Uvidela Liama. V jej bruchu lietala celá rajská záhrada motýľov. „Oh bože, Katherin, čo sa to s tebou deje,“ rozprávala sa sama so sebou. Tušila, že jedna z najväčších prekážok, ktorá jestvuje v láske medzi mužom a ženou, je to, že ľudia nemajú dosť radi samých seba. A potom jej to došlo. Spomenula si na jednu vec, ktorú raz spomenul Charlie Chaplin. Hovoril o tom že musíme v seba veriť. „Dokonca aj keď som bol v sirotinci, keď som sa túlal ulicami, aby som našiel dostatok jedla, dokonca aj vtedy som o sebe premýšľal ako o najlepšom hercovi na svete.“ Uvedomila si, že čím viac hnevu voči minulosti nosí v srdci, tým bude v súčasnosti menej schopná milovať. Vedela, že je v nej chyba a konečné prišla na zmysel jej bytia. Tu. Uprostred jej kancelárie, hľadiac na Liama, zistila, že chyba nie je v tom, že by nedokázala milovať niekoho iného. Chyba bola v tom, že nedokázala dostatočne milovať samú seba. Džila samej sebe lásku, ktorú tak vrúcne dávala iným ľuďom. Možno sa cítila taká prázdna preto, že nechávala kúsky samej seba vo všetkom, čo zvykla milovať. Všetko toto jej zrazu docvaklo a v okamihu, v ktorom sa rozhodla

milovať sa viac, so všetkým, čo má, začala byť naozaj šťastná. Skutočne šťastná. Všetko toto prišlo v tú najmenej očakávanú chvíľu.

Takže všetko sa malo nejak takto. Otázky, na ktoré som si nevedela odpovedať, začali jedna po druhej odhaľovať svoje odpovede. Prečo sa zamilujeme do tých nesprávnych osôb? Pretože nemáme dostatočne radi samých seba. Prešiel jeden deň. Ráno som vypila kávu, zrazila sa na ulici s mužom, odprezentovala svoj návrh, išla na večeru, zažila pekný večer. Obyčajný deň medzi tisíckami ďalších dňoch, ktoré boli a budú. Takže dnes pondelok, v strede mojej kancelárie, kde som 5-krát v týždni 8 hodín denne. Až dnes prídem na tú najjednoduchšiu vec na svete. K tomu aby som bola šťastná nepotrebujem absolútne nikoho. Stačí mi trošku sebalásky. Dať seba na prvé miesto. Veriť v seba a svoje sny. Prijatť to, čo nemôžem zmeniť. Dovoľiť si prejaviť sa. Nerobiť si starosti tým, čo si o nás myslí niekto iný. Prejavovať svoje city, namiesto potlačovania ich. No predtým ako tomu uverí hocikto iný na svete, je, že tomu musíte uveriť vy.